

Proloog

Bij het zien van Morgan, die doodstil naast de vers opgeworpen aarde stond, begon Noëlle St. Claire Spencer te geloven dat een mens kon vergruizelen. Eén aanraking, en hij zou verpulveren en weggeblazen worden. Stof ben je en tot stof keer je terug.

Warmte straalde af van zijn babydochtertje dat sliep, onbewust van de aanblik die haar papa bood; hij zag eruit alsof hij net zo dicht bij de dood was als de vrouw die hij zojuist begraven had. *Jill*. Noëlle verstevigde haar greep op het moederloze kindje, en merkte dat haar eigen zontje zich vaster tegen haar heen aan drukte bij het voelen van een verlies dat groter was dan alles wat hij ooit had meegemaakt. Met één lange arm hield Rick zijn eigen gezin en een piepklein deel van dat van Morgan in zijgende bescherming omvat, lang, stil als een schildwacht.

Zijn ogen weerspiegelden de pijn in de hare. Hoe had dit kunnen gebeuren? Nee, niet hoe – waarom?

Noëlles keel werd dik van tranen, haar mond wrang van de bittere smaak van verdriet toen ze in het gezichtje van de baby keek. Zou zij zelfs maar een vage herinnering met zich meedragen aan de moeder die haar gedragen had, die haar tegen zich aangedrukt, in slaap gezongen en gestreeld had, in afwachting van momenten van verwondering en vreugde? Wie zou het haar vertellen?

Ze zag Morgan stiller en stiller worden – hij die met woorden een imperium had weten op te bouwen, die groots en meeslepend had geleefd. Ze had hem één keer eerder zien verbleken. Nu leek hij kleurloos. Hij keek op; hij had meer nodig, nog één moment om vast te houden, toen de priester zijn gebed bij de kist beëindigde. ‘We vertrouwen

deze ziel toe aan God, in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest.'

Degenen die het dichtst bij het graf stonden, sloegen een kruisje – behalve Morgan, die roerloos bleef staan. Ze raakte zijn arm aan.

'Niet doen.' Zijn lippen weken nauwelijks vaneen rond de woorden.

Opgerold als een rupsje in een flanellen cocon liet zijn baby een hoog kreetje horen. Morgan draaide zich niet om. Hij staarde naar het met gordijnen afgeschermd gat en zei schor: 'Neem haar mee, goed?'

'Naar jouw huis?'

'Naar de ranch.' Hij keek even naar Rick, zijn langere, jongere broer. 'Aan mij heeft ze niets.'

Natuurlijk dacht hij dat. Na alles.

'Kom jij ook', zei Rick, solide, stoïcijns. 'Kom met ons mee.'

Morgan zei niets. De pijn die van hem afstraalde, ontstelde haar.

'We zullen helpen, Morgan,' zei Rick tegen hem, 'maar jij moet ook komen. Je dochter heeft je nodig.' Misschien beseftte hij de impact van die woorden niet, woorden waarop Morgan ingegaan was bij een andere dochter, een dochter die hij had geprobeerd te redden, wat hem niet gelukt was. Na het verlies van Kelsey leek Jills dood wreed en zo onnodig.

Er ging een rilling door Morgan heen. De zon glinsterde op nieuwe zilverdraden in zijn zwarte haar. Zijn indigoblauwe ogen leken bijna zwart. Zijn gezicht was grijs. Hij stond met één voet in het graf. Alleen Livie hield hem nog vast. Als hij zichzelf ervan zou weten te overtuigen dat zij en Rick voldoende waren voor zijn kleine meisje, zou hij het misschien helemaal opgeven. Wie zou dat niet doen?

Haar schoonouders, Hank en Celia, stonden op het punt haar bij te vallen, maar het was Consuela, zijn huishoudster, die naar hem toekwam met een gezicht vol verdriet om alles wat hij verloren had. 'Ga met hen mee, Morgan', zei ze. Haar bijna zwarte ogen waren betrand, maar gloedvol. 'Ga mee, en kom terug.'

Hij liet zijn adem langzaam ontsnappen. 'Best.' Hij deed een stap en nog een, en bleef doorlopen, langs de limousine die hem naar de begraafplaats had gebracht, naar zijn wijnrode Maserati GranTurismo. Eén brok kracht en prestige, zoals hij daar stond op de toegangsweg naar de begraafplaats die zijn aanwezigheid nauwelijks kon herbergen.

Noëlle rilde bij de gedachte dat hij achter het stuur zou kruipen. Hoe vaak hadden zij en Rick niet een telefoontje verwacht dat hij zichzelf onder invloed doodgereden had? Toen hij zijn Corvette werkelijk

te pletter reed, was hij broodnuchter geweest. Hij had het overleefd. En hij was genezen.

Nu waren het Jill en twee andere moeders geweest op een avondje uit – hun auto aan het oog onttrokken door de wervelende rook van een plotselinge bosbrand – die geraakt werden door een aanstormende brandweerwagen. Op de een of andere manier moest er een bedoeling in dit alles zitten, maar zij kon die niet ontdekken. Ze voelde alleen maar pijn.

Druilerige, geluidloze regen viel neer toen zij en Rick zich bij Morgan voegden, bij zijn auto. Geen kinderzitje, aangezien hij Livie nooit meenam in de sportwagen. Had hij hem hier geparkeerd in de hoop op een vrije aftocht?

‘Morgan ...’ begon Rick.

De oudere Spencer bukte zich en kustte het hoofdje van zijn dochtertje. Toen keek hij op. ‘Ik zie jullie daar.’

Ze verwachtte dat Rick ertegen in zou gaan, dat hij hem zou dwingen samen met hen terug te vliegen, maar hij zei alleen maar: ‘Ga niet als een gek rijden.’

Een duistere, humorloze glimlach speelde om Morgans lippen toen hij instapte. Op de kentekenplaat stond MYGRLS – een geheugensteuntje om thuis te komen bij degenen die hij liefhad? Of een manier om hen overal waar hij ging bij zich te hebben? Nu had hij alleen Livie nog maar. Noëlle drukte haar beschermend tegen zich aan.

Tranen stroomden over haar gezicht toen Morgan met brullende motor wegreed. Geen eten en condoleances van familie, zakenrelaties en honderden vrienden en plaatsgenoten. Morgan wilde weg. Als hij pijn had, wilde Morgan altijd weg.

Ze keek op naar Rick, die zijn blik op de kleine Olivia liet rusten.

‘Hij zal haar niet in de steek laten, Noëlle. Dat heeft hij niet in zich.’

Verdriet was geen gevoel. Het was een kracht, een wezen, dat toegang eiste met de fijngevoeligheid van een stormram. Zodra er een bres in die muur geslagen was, zodra de poorten verbrijzeld waren, brak de hel los. Morgan schakelde door, alsof snelheid een verdediging vormde, alsof racen hem ver genoeg kon brengen, alsof plankgas snel genoeg was om te voorkomen dat de schrijnende pijn hem tot stof zou vermalen.

Jill. Hij kon zich geen tijd herinneren dat hij niet van haar gehouden had. Zelfs in de jaren dat ze van elkaar gescheiden waren, was ze er geweest, binnenin hem, was ze zijn herinneringen binnengevallen,

waarde ze rond in zijn hart. Zelfs in de boosheid, het verraad, was er verlangen geweest. Was er het besef geweest dat ze in de wereld was.

En vermengd met ieder moment met Jill was daar de herinnering aan Kelsey, de dochter die ze naar hij eerder dacht had laten aborteren. De dochter die hij had geprobeerd te redden van leukemie. Toen had hij gefaald. Waarom dachten ze dat hij nu niet zou falen, met Livie?

Hij kneep zijn ogen dicht, ook al reed de Maserati bijna honderdtachtig. Toen herinnerde hij zich dat hij niet de enige weggebruiker was. Hij deed zijn ogen weer open. Mocht hij van de weg vliegen, dan zou hij het ergens doen waar niemand anders samen met hem de prijs zou moeten betalen. Genoeg plekken tussen California en Ricks ranch in de bergen van Colorado.

Hij wás uit de bocht gevlogen, kort nadat Kelsey gestorven was. Een ongeluk waarbij hij zijn lichaam op zo veel plaatsen had gebroken, dat hij de bionische man naar de kroon stak, maar de pijn was gebleven. Bij haar botsing was Jill ter plekke gestorven. Zo snel dat er geen pijn was geweest, geen langdurig lijden. Gewoon dood. Wat zou hij er niet voor overhebben om dat kunstje te kennen.

Maar hij had Livie.

Ondanks de schrijnende pijn, zwol zijn hart. Niets wat hij deed, niets wat hem overkwam leek die liefde te kunnen stoppen. Misschien had ze wel niets aan hem, misschien zou hij haar teleurstellen, zoals hij tekortgeschoten was bij Kelsey, en nu bij Jill, maar niets in deze wereld kon hem tegenhouden om het te proberen. Niet deze pijn. Niet wat er nog zou komen.

Jill glimlachte naar hem vanaf de foto op zijn zonneklep, onverhoeds genomen en niet geposeerd. Naast haar de pasgeboren Olivia, en daarnaast een van de weinige foto's die hij had van Kelsey, voordat de engelen haar hadden weggedragen. Kaal en dapper en bovenaards zalfde ze hem met moed, druppels genade van een door pijn volmaakte ziel. De zijne moest uitermate genadebestendig zijn, dat hij opnieuw een kastijding als deze nodig had.

Hoofdstuk 1

Quinn hield van de manier waarop bergen haar deden beseffen hoe klein ze was – niet ongebruikelijk met haar een meter zestig en amper achtenveertig kilo, maar onder de hoog oprijzende pieken voelde ze zich minuscuul, zo goed als onzichtbaar, bijna onzichtbaar genoeg.

Ze stapte haar smalle balkonnetje op. Het was te klein voor meubels, maar bood net genoeg ruimte om er te staan om naar buiten te kijken en als menselijke thermometer te dienen – handig op een veranderlijke weerplek als Juniper Falls, Colorado. En vanuit de slaapkamer kon ze zo over de balustrade klimmen en zich daaraan al bungelend afzetten voor een sprong – mocht dat ooit nodig zijn.

Haar slaapkamer onder het puntdak van haar kleine blokhut bestond uit een tweepersoonsbed, een kast, de deur naar het balkon en haarzelf. Op de zolderverdieping bevond zich ook nog een piepkleine, zachtgeel betegelde badkamer met toilet en douche – geen bad. Via de open trap daalde ze af naar de ruimte, die dienstdeed als woonkamer, eetkamer en keuken. In haar blokhut voelde ze zich soms net Alice, die een hap had genomen van de verkeerde kant van de paddenstoel. Maar hij was van haar. Iets mooiers bestond toch niet?

Ze trok haar wollen jas aan, stopte haar donkere krullen in de capuchon en liep naar buiten. Daar stapte ze in haar F-150 pick-uptruck en reed de zandweg op. Er hing een dikke mist in de dalen, waar af en toe stukjes grijsig landschap doorheen schemerden – hier de donkere takken van de naaldbomen, daar een rotswand waarop bronwater bevroren was in fantastische vormen. Ze kon haast niet wachten tot de mist zou optrekken.

Een flinke inboedel kunnen bekijken voor iemand anders dat deed, was een kans die ze niet wilde missen. Het was haar levensonderhoud. Soms reed ze uren om alleen maar even een kijkje te nemen. Meestal leverde het minstens een paar dingen op – soms helemaal niks, en zo af en toe een schat. Met hooggespannen verwachtingen reed ze door.

Ze trof het dat het huis in haar buurt was, op slechts een paar kilometer afstand. De overledene kende ze niet. Aangezien ze pas zes maanden in Juniper Falls woonde, gold dat ook voor de meeste levenden. Het betekende ook dat ze nog maar nauwelijks de mogelijkheden in het gebied had verkend.

Families die inboedels moesten opruimen konden de spullen altijd zelf inventariseren en te koop aanbieden, op de juiste koper of verzamelaar wachten, inpakken, verzenden en verzekeren en klachten afhandelen terwijl ze rouwden om hun geliefden, maar ze had gemerkt dat de meesten het prima vonden als zij een bod deed en al die dingen op zich nam. Voor degenen die hebzuchtig of sentimenteel werden, liet ze haar kaartje achter voor het geval ze van gedachten veranderden. Velen deden dat, en gewoonlijk niet met al te veel tegenzin. Zij verdiende haar brood ermee; ze kneep mensen niet uit.

Ze stopte bij het huis, verbaasd al een truck voor de kleine bungalow te zien staan. In de garage stonden twee auto's, een blauw-met-bruine Subaru, vermoedelijk van de overledene, en een witte, middelgrote huurauto. De truck zou kunnen betekenen dat er nog iemand geïnteresseerd was in de inboedel. Als nieuweling in de streek herkende ze nog niet al haar concurrenten. Maar haar was beloofd dat ze als eerste mocht kijken.

Ze liep naar de voordeur. Haar adem vermengde zich met de mist. De deurbel produceerde een schorre zoemtoon, alsof er een los contact in zat. Niemand reageerde. Fronsend deed ze een stap opzij en liep om het huis heen.

Terwijl de mist haar krullen nog meer liet kroezen, liep ze op nauwelijks hoorbare stemmen af. Twee vrouwen stonden bij een groen metalen hek, dat glinsterde van de mistdruppeltjes. Ze draaiden zich om toen ze dichterbij kwam.

'Hallo', zei de ene vrouw, van wie iedere blonde haar op zijn plek gelijmd moest zijn om zo netjes te blijven in de mist. Haar waterafstotende regenjas spande om haar omvangrijke heupen. 'Jij moet Riley zijn.'

'Quinn. Ik ben Quinn Reilly.'

‘O, ik dacht dat het andersom was.’

‘Dat gebeurt vaker.’ Veel vaker dan zou moeten.

‘Ik ben RaeAnne.’ Door haar zuidelijke accent leek ze de naam te zingen. ‘En dit is Noëlle, van de ranch naast het huis van mijn moeder.’

De andere vrouw was van een klassieke, Michelle Pfeiffer-achtige schoonheid, met glanzend, goudbruin haar en een natuurlijke gratie. Quinn stond haar zo aandachtig op te nemen, dat ze schrok van het gesnuif dat voorafging aan een benig, zwart hoofd dat uit de mist opdoemde. Met een behoedzame blik op de besnorde snuit, die grijs was van ouderdom, deed ze een stap naar achteren.

RaeAnne gaf het paard een klopje. ‘Noëlle heeft aangeboden om Mathilda de tijd die haar nog rest te weiden. Arme, oude meid.’

‘Wij hebben heel veel weidegrond.’ Noëlle streelde de spaarzame manen. ‘En Vera was dol op dit paard.’

‘Inderdaad.’ RaeAnnes stem werd schor. ‘Hoewel ze bij het huis hoorde toen ze het kocht en mam nooit van haar leven op een paard gezeten heeft.’

‘Mijn deelneming’, zei Quinn.

‘Bedankt.’ RaeAnne knipperde haar tranen weg. ‘Vera was een onafhankelijke vrouw en ze is gestorven in haar slaap. Wat kun je nog meer wensen?’

Bij gebrek aan een passend antwoord knikte Quinn.

‘Nou, kom binnen.’

RaeAnnes heupen wiegden onder het lopen heen en weer. Noëlle raakte nauwelijks de grond, Quinn liep gewoon. Nadat ze beloofd had dat ze terug zou komen om de merrie te halen, vertrok Noëlle in de Chevy-truck – niet het soort vervoermiddel dat ze zich bij haar had voorgesteld; eerder een zilverkleurige Jaguar.

‘Ze is knap, hè?’ RaeAnne duwde de achterdeur open.

‘Vind je?’

Ze giechelden.

Het huis had de oudemensenlucht die ze herkende van soortgelijke omstandigheden – muff en enigszins scherp – maar RaeAnne moest de autoriteiten vrijwel onmiddellijk gewaarschuwd hebben, want er was maar heel weinig doodsgneur.

‘En?’ RaeAnne keek in het rond. ‘Woorden schieten tekort, hè?’

Zo veel spullen ... Vera moest er nog net niet levend in begraven zijn geweest. Quinn nam de volgepakte tafels in zich op, de boekenplanken, vitrinekasten, bergkasten en stapels spullen. Ze zag meteen dat veel

ervan haar niet interesseerde. Daarmee bleef er nog een heleboel over wat misschien wel interessant was. 'Wat zijn je wensen, RaeAnne?'

'Nou, er zijn een paar persoonlijke spullen waar ik aan gehecht ben. Sommige dingen moeten gewoon weggegooid worden, en voor de dingen die je wilt hebben ... een redelijke prijs, neem ik aan.'

'Het kan op twee manieren', zei Quinn. 'Ik kan alleen kopen wat ik denk te kunnen verkopen, waardoor jij de rest moet afhandelen. Of ik koop voor een vast bedrag alles wat jij niet wilt hebben, en verkoop het dan door of geef het weg.'

'Die tweede manier klinkt goed.' RaeAnne leek graag afstand te willen doen van haar moeders spullen. 'De meubels zullen denk ik niet veel opbrengen. Het is allemaal tweedehands.'

En niet antiek, behalve in de keuken. Ze onderhandelden op een vriendelijke en faire manier over de prijs, daarbij geholpen door het joviale karakter van de vrouw en Quinns professionele gereserveerdheid. Ze was er niet op uit om mensen af te zetten. Er waren ongetwijfeld oplichters actief die loerden op diepbedroefde nabestaanden, maar het maakte haar woest als mensen aannamen dat zij op die manier te werk ging.

'Houd je spullen maar', wilde ze het liefst zeggen als mensen vraagtekens zetten bij de prijs die ze vroeg. Maar dan legde ze uit hoe het in zijn werk ging en dat zij haar verlies nam op dingen die nooit verkocht werden, en op alle tijd die ze er instak. Ze deed hen een plezier door alles af te handelen en vond soms verborgen schatten – haar bonus.

In Vera's huis herkende ze een paar gewilde artikelen waar moeilijk aan te komen was. Met behulp van haar verzamelgidsen en handboeken zou ze weten waar ze moest beginnen met bieden of welke prijs ze moest vragen. Ze had een hoop geleerd, maar het was nog maar het topje van de ijsberg van alles wat er te weten viel.

Toen ze het eens geworden waren, gaf ze RaeAnne haar visitekaartje en zei: 'Als je het goedvindt, begin ik met de snuisterijen. Je kunt alles apart houden wat je wilt.'

'Je mag alles hebben, maar laat de sieraden voorlopig nog maar even liggen.'

'Goed.' Sieraden waren vaak uitgezonderd vanwege hun waarde of om sentimentele redenen. Ze liep de mist weer in en kwam terug met de bakken met deksel die ze altijd in de laadbak had staan om een leven lang vergaarde spullen in te pakken en mee te nemen.

Met een volle trucklading reed Quinn de weg terug en laadde de bakken vervolgens uit in haar grijze, stalen loods, die werd verlicht

door een paar eenvoudige lampen aan het plafond en verwarmd door straalkachels in alle vier de hoeken. De loods was de reden dat ze in een poppenhuisje woonde – en de verkoopprijs. De opslagruimte was prima geschikt voor het verzamelen, opslaan en verpakken van de kostbare spullen, terwijl ze wachtten op een nieuw onderkomen.

Ze had nooit gedacht dat ze ooit een handelaar op eBay zou worden, maar ze had de afgelopen vier jaar een neus voor goede deals en een oog voor kwaliteit ontwikkeld. Dit werk bond haar niet aan een vaste locatie en ze was praktisch onzichtbaar, behalve als ze spullen kocht. Helemaal niet slecht.

Niettemin werden haar ogen soms glazig van het urenlang uitzoeken, fotograferen en inventariseren van andermans spullen. Ze schoof de deur open, er zat een dun laagje sneeuw op – het soort korrelsneeuw dat regelmatig voorkwam in de bergen, vanaf september tot nu, nu oktober op zijn eind liep. Ze had de wind gehoord, maar zich niet gerealiseerd dat die een metgezel had meegebracht.

Nevel, mist, een paar momenten zon, en nu dit, allemaal op één dag. Het weer in de Rockies. Ze stapte naar buiten en schoof de deur dicht. De wind blies haar haar in haar gezicht toen haar mobieltje overging in haar jaszak. ‘Hallo?’

‘Hoi, Quinn, met RaeAnne Thigley. Neem me niet kwalijk, maar ik vroeg me af of ik tussen de spullen zou kunnen kijken die je meegenomen hebt. Er is een medaillon dat veel voor me betekent, en dat kan ik niet vinden.’

‘O.’ Quinn liep de loods weer in. ‘Wil je dat ik alles terugbreng?’

‘Lieve help, nee. Ik kom wel naar jou toe.’

‘Eh, goed.’ Met een enigszins ongemakkelijk gevoel gaf ze RaeAnne haar adres.

‘Zo gemakkelijk? Ga je er niet tegen in? Niet: “Ik heb het gekocht en nu is het van mij”?’

‘Natuurlijk niet. Je zei dat er persoonlijke dingen waren die je wilde hebben.’

Toen RaeAnne arriveerde, liet Quinn haar binnen en wees naar de bakken. ‘Ga je gang, hoewel ik er vrij zeker van ben dat ik geen medaillon heb ingepakt. Tenzij het ergens anders in zit.’

RaeAnnes diepliggende ogen vulden zich met tranen, die parelden op dichte, met een korst mascara bedekte wimpers. ‘Je geeft me mijn geloof in de mensheid weer terug – jij en Rick en Noëlle. Mensen die weten hoe je een ander moet behandelen.’

Het leek wel alsof RaeAnne door nog iets anders dan verdriet neergedrukt werd.

‘Maar ...’ RaeAnne gebaarde met haar hand. ‘Je wilt mijn ellende vast niet horen.’

‘Ik heb twee goedwerkende oren.’ Quinn haalde het deksel van een van de bakken die ze nog niet had uitgezocht. Ze had onmiddellijk de Hummel-beeldjes uitgepakt, die ondanks hun verblijf in een van Vera’s overvolle vitrinekasten nog bijna puntgaaf waren. Ze had ze op lange tafels uitgesteld om te fotograferen en wist zeker dat daar geen sieraden in zaten. De kleine gezichtjes waren net zo onschuldig als ze leken.

‘Ik heb vier dagen vrij genomen om mijn moeders zaken af te handelen, en ik heb net gehoord dat ik met ontslag word bedreigd. In wat voor wereld leven we?’

‘Waar werk je – bij de nationale veiligheidsdienst?’

Daar moest ze om lachen. ‘Ik werk voor een reclamebureau.’

‘O, ja, tijd is geld.’ Quinn haalde de volgende bak van de plank en ging op de koude vloer zitten, aangezien alle tafelruimte in beslag was genomen door de porseleinen boertjes en boerinnetjes. ‘Valt er niemand voor je in?’

‘Dat is het probleem.’ RaeAnne hurkte wat moeizamer neer. ‘Mijn overijverige assistent. Ik ben een paar keer ziek geweest dit jaar, en hij is vaker voor me ingevallen dan ik wilde.’

‘Maar als je morgen terug bent ...’

‘Hoe kan ik dat doen? Ik heb het medaillon niet gevonden.’

Quinn hield haar hoofd vragend schuin. ‘Betekent het zo veel?’

‘Het betekent alles. De foto van mijn vader zit erin.’ Ze keek op. ‘Een foto die ik nooit gezien heb ... evenmin als hemzelf.’

‘Echt?’

RaeAnne knikte. ‘Mam zei dat ik hem mocht zien als ze dood was, en geen dag eerder. Nu is ze overleden en is hij nergens te bekennen.’ De tranen welden weer op. ‘Ze zou me in haar laatste ogenblikken een aanwijzing hebben kunnen geven als ik er geweest was, maar ja ...’ Ze spreidde haar handen.

‘Misschien ligt hij in een kluis of bij een notaris.’

‘Ze deed haar bankzaken online en heeft nooit een testament opgesteld, behalve wat ze met de hand geschreven heeft. Daar stond in: *Alles gaat naar RaeAnne – dat spreekt vanzelf*. Ze lachte zachtjes. ‘Dat was Vera ten voeten uit.’